

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a patra)

7 noiembrie 2018*

„Neîndeplinirea obligațiilor de către un stat membru – Directiva 2006/123/CE – Articolele 15-17 –
Articolul 49 TFUE – Libertatea de stabilire – Articolul 56 TFUE – Libera prestare a serviciilor –
Sistem național de plată mobilă – Monopol”

În cauza C-171/17,

având ca obiect o acțiune în constatarea neîndeplinirii obligațiilor formulată în temeiul articolului 258
TFUE, introdusă la 5 aprilie 2017,

Comisia Europeană, reprezentată de V. Bottka și de H. Tserepa-Lacombe, în calitate de agenți,

reclamantă,

împotriva

Ungariei, reprezentată de Z. Fehér și de G. Koós, în calitate de agenți,

pârâtă,

CURTEA (Camera a patra),

compusă din domnul T. von Danwitz, președintele Camerei a șaptea, îndeplinind funcția de președinte
al Camerei a patra, doamna K. Jürimäe (raportoare) și domnii C. Lycourgos, E. Juhász și C. Vajda,
judecători,

avocat general: domnul Y. Bot,

grefier: domnul I. Illéssy, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 14 martie 2018,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 14 iunie 2018,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Prin cererea introductivă, Comisia Europeană solicită Curții să constate că, prin introducerea și prin menținerea în vigoare a sistemului național de plată mobilă, reglementat de nemzeti mobil fizetési rendszerről szóló 2011. évi CC. törvény (*Magyar Közlöny* 2011/164) (Legea nr. CC din 2011 privind

* Limba de procedură: maghiara.

sistemul național de plată mobilă, denumită în continuare „Legea nr. CC”) și de 356/2012. (XII. 13.) Korm. rendelet a nemzeti mobil fizetési rendszerről szóló törvény végrehajtásáról (Decretul guvernamental nr. 356/2012 de punere în aplicare a Legii privind sistemul național de plată mobilă, denumit în continuare „Decretul guvernamental nr. 356/2012”), Ungaria nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 15 alineatul (2) litera (d) și al articolului 16 alineatul (1) din Directiva 2006/123/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 decembrie 2006 privind serviciile în cadrul pieței interne (JO 2006, L 376, p. 36, Ediție specială, 13/vol. 58, p. 50) și, în subsidiar, în temeiul articolelor 49 și 56 TFUE.

I. Cadrul juridic

A. Dreptul Uniunii

2 Considerentele (8), (17), (70) și (72) ale Directivei 2006/123 enunță:

„(8) Dispozițiile prezentei directive referitoare la libertatea de stabilire și la libera circulație a serviciilor ar trebui aplicate doar în măsura în care activitățile respective sunt deschise concurenței, astfel încât statele membre să nu fie obligate să liberalizeze serviciile de interes economic general sau să privatizeze organismele publice care furnizează astfel de servicii, și nici să desființeze monopolurile existente pentru alte activități sau anumite servicii de distribuție.

[...]

(17) Prezenta directivă reglementează numai serviciile furnizate în schimbul unei contrapartide economice. Serviciile de interes general nu intră în domeniul de aplicare al definiției de la articolul [57 TFUE] și, în consecință, nu intră în domeniul de aplicare al prezentei directive. Serviciile de interes economic general sunt servicii care sunt furnizate în contrapartida unei remunerații și, în consecință, intră în domeniul de aplicare al prezentei directive. Cu toate acestea, unele servicii de interes economic general, cum ar fi cele din domeniul transportului, sunt excluse din domeniul de aplicare al prezentei directive, iar alte servicii de interes economic general, de exemplu cele din domeniul serviciilor poștale, fac obiectul unei derogări de la dispoziția cu privire la libertatea de a presta servicii prevăzută de prezenta directivă.[...]

[...]

(70) În scopul prezentei directive și fără a aduce atingere articolului [14 TFUE]), serviciile pot fi considerate servicii de interes economic general numai în cazul în care sunt prestate în cadrul aplicării unei misiuni speciale în interes public încredințate prestatorului de către statul membru în cauză. Această misiune ar trebui atribuită prin unul sau mai multe acte, a căror formă este determinată de către statul membru în cauză și ar trebui să precizeze natura specifică a misiunii atribuite.

[...]

(72) Serviciilor de interes economic general li se încredințează misiuni legate de coeziunea socială și teritorială. Îndeplinirea acestor misiuni nu ar trebui împiedicată prin procesul de evaluare prevăzut de această directivă. Cerințele care sunt necesare pentru îndeplinirea unor astfel de misiuni nu ar trebui să fie afectate de acest proces; în același timp, este necesar ca restricțiile nejustificate privind libertatea de stabilire să fie remediate.”

3 Articolul 1 din această directivă prevede:

„[...]

(2) Prezenta directivă nu are ca obiect liberalizarea serviciilor de interes economic general, rezervate organismelor publice sau private, și nici privatizarea organismelor publice prestatoare de servicii.

(3) Prezenta directivă nu are ca obiect eliminarea monopolurilor care prestează servicii și nici ajutoarele acordate de statele membre în baza normelor [Uniunii] în materie de concurență.

Prezenta directivă nu afectează libertatea statelor membre de a defini, în conformitate cu [dreptul Uniunii], ceea ce consideră servicii de interes economic general, felul în care ar trebui să fie aceste servicii organizate și finanțate în conformitate cu normele referitoare la ajutoarele de stat sau obligațiile specifice pe care trebuie să [le] îndeplinească acestea.

[...]”

4 Articolul 2 alineatul (2) din directiva menționată prevede:

„Prezenta directivă nu se aplică pentru următoarele activități:

(a) servicii neeconomice de interes general;

[...]

(i) activități care sunt asociate exercitării autorității publice astfel cum se stabilește la articolul [51 TFUE];

[...]”

5 Articolul 4 punctul 7 din aceeași directivă definește noțiunea „cerință” ca fiind „orice obligație, interdicție, condiție sau limită prevăzută în actele cu putere de lege sau actele administrative ale statelor membre sau care rezultă din jurisprudență, practici administrative, normele ordinelor profesionale sau normele colective ale asociațiilor profesionale sau ale altor organizații profesionale adoptate în exercitarea autonomiei lor juridice”.

6 Articolul 15 din Directiva 2006/123, intitulat „Cerințe care trebuie evaluate”, prevede:

„(1) Statele membre examinează dacă în cadrul sistemului lor juridic se impune oricare dintre cerințele menționate la alineatul (2) și se asigură că oricare astfel de cerințe sunt compatibile cu condițiile stabilite la alineatul (3). Statele membre își adaptează actele cu putere de lege și actele administrative în așa fel încât acestea să fie compatibile cu aceste condiții.

(2) Statele membre examinează dacă sistemul lor juridic condiționează accesul la o activitate de servicii sau exercitarea acesteia de oricare dintre următoarele cerințe nediscriminatorii:

[...]

(d) alte cerințe decât cele care privesc domenii reglementate de Directiva 2005/36/CE [a Parlamentului European și a Consiliului din 7 septembrie 2005 privind recunoașterea calificărilor profesionale (JO 2005, L 255, p. 22, Ediție specială, 05/vol. 8, p. 3)] sau prevăzute în alte instrumente comunitare, care rezervă accesul la activitatea de servicii în cauză pentru anumiți prestatori în temeiul specificului activității;

[...]

(3) Statele membre verifică dacă cerințele menționate la alineatul (2) îndeplinesc următoarele condiții:

- (a) nediscriminare: cerințele nu trebuie să fie direct sau indirect discriminatorii în funcție de cetățenie sau naționalitate sau, în ceea ce privește societățile, în funcție de situarea sediului social;
- (b) necesitate: cerințele trebuie să fie justificate printr-un motiv imperativ de interes general;
- (c) proporționalitate: cerințele trebuie să fie adecvate pentru a garanta îndeplinirea obiectivului urmărit; acestea nu trebuie să depășească ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivului urmărit și nu trebuie să fie posibilă înlocuirea acestor cerințe cu alte măsuri mai puțin restrictive care permit atingerea aceluiași rezultat.

(4) Alineatele (1), (2) și (3) se aplică legislației în domeniul serviciilor de interes economic general doar în măsura în care aplicarea acestor alineate nu împiedică, în drept sau în fapt, îndeplinirea misiunii speciale care le-a fost încredințată.

[...]”

7 Articolul 16 alineatul (1) din această directivă are următorul cuprins:

„Statele membre respectă dreptul prestatorilor de a furniza servicii într-un stat membru altul decât cel în care sunt stabiliți.

Statele membre în care este prestat serviciul asigură accesul liber la o activitate de servicii și libera exercitare a acesteia pe teritoriul lor.

Statele membre nu pot condiționa accesul la o activitate de servicii sau exercitarea acesteia pe teritoriul lor de îndeplinirea oricăror cerințe care nu respectă următoarele principii:

- (a) nediscriminare: cerințele nu trebuie să fie, direct sau indirect, discriminatorii pe motiv de cetățenie sau, în ceea ce privește persoanele juridice, pe motivul privind statul membru în care sunt stabilite;
- (b) necesitate: cerințele trebuie să fie justificate prin motive de ordine publică, de siguranță publică, de sănătate publică sau de protecție a mediului;
- (c) proporționalitate: cerințele trebuie să fie adecvate pentru a garanta îndeplinirea obiectivului urmărit și nu trebuie să depășească ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivului urmărit.”

8 Articolul 17 punctul 1 din directiva menționată prevede că articolul 16 din aceasta nu se aplică serviciilor de interes economic general (denumite în continuare „SIEG”) prestate într-un alt stat membru, în special în sectoarele citate la acest articol 17 punctul 1.

B. Dreptul maghiar

1. Legea nr. CC

9 Legea nr. CC a modificat cadrul juridic pentru serviciile de plată mobile cu efect de la 1 aprilie 2013, dar cu efect obligatoriu numai începând cu 2 iulie 2014.

10 Articolul 1 litera d) din această lege prevede:

„În sensul prezentei legi, înseamnă

[...]

d) sistem de plată mobilă: orice sistem în care clientul achiziționează serviciul printr-un sistem de comercializare electronic accesibil fără legătură cu un punct fix, cu ajutorul unui mijloc de telecomunicații, al unui dispozitiv digital sau al unui alt instrument informatic.”

11 Articolul 2 din legea menționată prevede:

„Este considerat a fi un serviciu care face obiectul unei comercializări centralizate și mobile

- a) serviciul de parcare publică (parking) în conformitate cu legea privind circulația rutieră;
- b) punerea la dispoziție a rețelei rutiere în vederea circulației, în schimbul unei redevențe de utilizare sau al unei taxe de trecere;
- c) serviciul de transport de persoane asigurate de un prestator controlat în majoritate de stat sau de o autoritate locală, sub forma unui serviciu public,

[...]

d) orice serviciu care nu se încadrează în categoriile enumerate la literele a)-c) de mai sus, furnizat de un organism controlat în majoritate de stat sau de o autoritate locală, sub forma unui serviciu public.”

12 Articolul 3 din aceeași lege prevede:

„(1) Furnizorul are obligația de a garanta comercializarea serviciului care face obiectul unei comercializări centralizate și mobile – cu excepția serviciului menționat la articolul 2 litera d) – prin intermediul unui sistem de plată mobilă.

(2) Furnizorul îndeplinește obligația care îi revine în temeiul alineatului (1) prin utilizarea sistemului național uniform (denumit în continuare «sistemul național de plată mobilă») exploatat de organismul desemnat de guvern (denumit în continuare «organismul național de plată mobilă»)

a) deținut în proporție de 100 % de stat sau

b) deținut în proporție de 100 % de un organism controlat la rândul său în proporție de 100 % de stat.

(3) În cazul în care furnizorul comercializează serviciul menționat la articolul 2 litera d) prin intermediul unui sistem de plată mobilă, acesta poate efectua această comercializare numai prin utilizarea sistemului național de plată mobilă.

(4) Exploatarea sistemului național de plată mobilă reprezintă un serviciu public în privința căruia ministrul responsabil cu prelucrarea electronică a datelor și organismul național de plată mobilă încheie un acord de serviciu public între ei.

(5) Exploatarea sistemului național de plată mobilă este o activitate economică exclusivă a statului, pe care organismul național de plată mobilă o îndeplinește fără a fi încheiat un contract de concesiune.

[...]”

2. Decretul guvernamental nr. 356/2012

13 Decretul guvernamental nr. 356/2012, intrat în vigoare la 1 aprilie 2013, conține dispoziții de punere în aplicare a Legii nr. CC.

14 Articolul 8 din acest decret prevede:

„(1) Cu excepția cazului în care există dispoziții contrare, redevența care trebuie plătită de client în calitate de redevență pentru produsul de plată mobilă corespunde redevenței pe care clientul trebuie să o plătească dacă a cumpărat serviciul fără a trece prin sistemul național de plată mobilă. Furnizorul poate încuraja achiziționarea serviciului ca produs de plată mobilă prin intermediul reducerilor.

(2) În plus față de redevența pentru produsul de plată mobilă în conformitate cu alineatul (1), clientul plătește organismului național de plată mobilă o redevență de confort la valoarea indicată mai jos, pentru serviciile specificate:

- a) 50 de forinți [maghiari (HUF)] per tranzacție în cadrul comercializării serviciilor de parcare publică (parking),
- b) 50 [HUF] per tranzacție în cadrul comercializării dreptului de utilizare vizat la articolul 33/A din Legea nr. I din 1988 privind circulația rutieră,

[...]

(3) Organismul național de plată mobilă facturează clientului redevența de confort – în cazul în care se finalizează cu bine achiziția serviciului care face obiectul unei comercializări centralizate și mobile – în același timp cu redevența corespunzătoare serviciului care face obiectul unei comercializări centralizate și mobile.

[...]”

15 Articolul 24/A alineatul (1) din decretul menționat prevede:

„În afară de redevența pentru produsul de plată mobilă, conform articolului 8 alineatul (1), revânzătorul plătește organismului național de plată mobilă o redevență de confort la valoarea indicată mai jos, pentru serviciile specificate:

- a) 40 [HUF] per tranzacție în cadrul comercializării serviciului de parcare publică (parking),
- b) 0 [HUF] per tranzacție în cadrul comercializării dreptului de utilizare a căilor rutiere conform articolului 33/A din Legea nr. I din 1988 privind circulația rutieră,
- c) 0 [HUF] per tranzacție în cadrul comercializării dreptului de utilizare a căilor rutiere în conformitate cu Legea privind taxa de trecere,
- d) 0 [HUF] per tranzacție în cadrul comercializării unui bilet pentru transportul public,
- e) 75 [HUF] per tranzacție în cadrul comercializării în cadrul serviciilor vizate la articolul 2 litera d) din Legea nr. CC.”

- 16 Articolul 31 din același decret se referă la redevența de revânzare. Alineatul (1) al acestuia are următorul cuprins:

„Redevența de revânzare este calculată pe baza valorii fără [taxa pe valoarea adăugată] a redevenței datorate de client conform articolului 8 alineatul (1) și este fixată la:

- a) 10 % în cadrul comercializării serviciilor de parcare publică (parking),
- b) 5 % în cadrul comercializării dreptului de utilizare a căilor rutiere conform articolului 33/A din Legea nr. I din 1988 privind circulația rutieră,
- c) 5 % în cadrul comercializării unui bilet pentru transport,
- d) 5 % în cadrul comercializării dreptului de utilizare a căilor rutiere în conformitate cu Legea privind taxa de trecere.”

II. Procedura precontencioasă și procedura în fața Curții

- 17 La 14 decembrie 2012, constatând că aplicarea Legii nr. CC și a Decretului guvernamental nr. 356/2012 urma să conducă la exploatarea de către o singură întreprindere, controlată de stat, a unui sistem național de plată mobilă, a cărui utilizare este obligatorie, Comisia a lansat procedura „EU Pilot” nr. 4372/12/MARK, în cadrul căreia a adresat Ungariei o cerere de informații. Autoritățile maghiare au răspuns la această solicitare la 22 februarie 2013.
- 18 Apreciind că acest răspuns este insuficient și considerând că, prin adoptarea articolului 3 alineatele (2)-(5) din Legea nr. CC, Ungaria nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolelor 15 și 16 din Directiva 2006/123, precum și al articolelor 49 și 56 TFUE, Comisia a adresat, la 21 noiembrie 2013, o scrisoare de punere în întârziere acestui stat membru.
- 19 Printr-o scrisoare din 22 ianuarie 2014, Ungaria a răspuns la scrisoarea de punere în întârziere. Aceasta a susținut, în primul rând, că statele membre dispun de o largă marjă de manevră în definirea SIEG pe care Comisia nu o poate pune în discuție decât în cazul unei erori vădite. Sistemul național de plată mobilă în cauză ar fi un SIEG, întrucât prezintă caracteristici specifice în comparație cu activitățile economice obișnuite, este accesibil tuturor, iar mecanismele pieței singure nu ar reuși să furnizeze acest serviciu în mod satisfăcător. În al doilea rând, datorită unei standardizări care permite uniformizarea, individualizarea și interoperabilitatea, Ungaria ar îndeplini exigențele în materie de sisteme de plată mobilă, care au fost definite în special de Comisie în Cartea verde intitulată „Către o piață europeană integrată a plăților efectuate cu cardul, pe internet și de pe telefonul mobil” [COM(2011) 941 final]. În al treilea rând, acest stat membru ar fi sustras, în interes general, iar nu din motive economice, serviciile oferite de platforma în cauză concurenței. Plata mobilă la folosirea parcurii publice ar fi astfel singurul mod de plată care ar permite calculul redevenței corespunzătoare duratei efective de parcare. În al patrulea rând, furnizorii privați care ofereau anterior acest serviciu nu ar fi suferit nicio pierdere pe care statul membru în cauză ar fi obligat să o compenseze, întrucât aceștia ar putea continua să utilizeze în aceeași modalitate, în calitate de revânzători, platforma amintită și infrastructura pe care le instituiseră. În al cincilea rând, doar prin intermediul unei platforme centrale, naționale și întemeiate pe un drept exclusiv ar fi posibil să se ofere clienților un serviciu uniform și garantat. În al șaselea rând, Ungaria susține că sistemul național de plată mobilă în cauză funcționează ca un monopol care prestează servicii. În temeiul articolului 1 alineatul (3) din Directiva 2006/123, un astfel de monopol nu ar intra în domeniul de aplicare al acestei directive.

- 20 La 11 iulie 2014, Comisia a emis un aviz motivat în care și-a menținut poziția exprimată în scrisoarea sa de punere în întârziere. Ungaria a răspuns la acest aviz motivat printr-o scrisoare datată 19 septembrie 2014, reiterând în esență observațiile pe care le-a făcut în scrisoarea sa din 22 ianuarie 2014.
- 21 Întrucât a considerat nesatisfăcător răspunsul autorităților maghiare, Comisia a decis să introducă prezenta acțiune.

III. Cu privire la acțiune

A. Observații introductive

- 22 Cu titlu introductiv, este necesar să se arate că, începând cu 1 iulie 2014, Nemzeti Mobilfizetési Zrt., care este deținută în totalitate de Magyar Fejlesztési Bank și, prin intermediul acesteia, de statul maghiar, asigură exploatarea sistemului național de plată mobilă, a cărui utilizare este obligatorie în diferite domenii de aplicare, și anume parcare publică, punerea la dispoziție a rețelei rutiere în scopul circulației, transportul de persoane de către o întreprindere de stat și celelalte servicii oferite de un organism de stat.
- 23 Comisia arată că Legea nr. CC a creat un monopol național pentru serviciile de plată mobilă, în măsura în care Nemzeti Mobilfizetési Zrt. se bucură de un drept exclusiv de a încheia contracte cu operatorii de parcuri publice și de a vinde dreptul de utilizare a rețelei rutiere. De aici ar rezulta o piedică în calea pătrunderii pe piața angro a plății mobile, care ar fi fost deschisă anterior concurenței.
- 24 Prin acțiunea formulată, Comisia susține, cu titlu principal, că, din cauza acestui caracter restrictiv, Legea nr. CC și Decretul guvernamental nr. 356/2012 privind instituirea unui sistem național de plată mobilă încalcă articolul 15 alineatul (2) litera (d) și articolul 16 alineatul (1) din Directiva 2006/123. În subsidiar, Comisia arată că această reglementare constituie o încălcare a articolelor 49 și 56 TFUE.

B. Cu privire la dispozițiile aplicabile

1. Argumentele părților

- 25 În ceea ce privește aplicabilitatea Directivei 2006/123, Comisia respinge poziția susținută de Ungaria în cursul procedurii precontencioase, potrivit căreia sistemul național de plată mobilă în cauză ar fi devenit un SIEG care nu ar intra în domeniul de aplicare al acestei directive, conform articolului 1 alineatele (2) și (3) din aceasta.
- 26 În primul rând, articolul 1 alineatele (2) și (3) din Directiva 2006/123 coroborat cu considerentul (8) al acesteia ar exclude din domeniul de aplicare al directivei numai SIEG și monopolurile deja existente. Or, Legea nr. CC ar fi acordat un drept exclusiv Nemzeti Mobilfizetési Zrt. după intrarea în vigoare a respectivei directive.
- 27 În al doilea rând, Comisia nu împărtășește opinia Ungariei potrivit căreia serviciul în cauză poate fi calificat drept SIEG. Cu toate acestea, chiar și în ipoteza în care acest serviciu ar putea fi calificat astfel, Directiva 2006/123 ar fi aplicabilă, după cum ar confirma faptul că prevede numeroase garanții și excepții pentru SIEG care intră în domeniul său de aplicare. Astfel, potrivit Comisiei, articolul 16 din această directivă nu se aplică SIEG furnizate în alt stat membru, în temeiul articolului 17 punctul 1 din directiva menționată. Prin urmare, în cazul în care se stabilește că un serviciu precum cel în cauză este un serviciu de interes economic general, i-ar fi aplicabil articolul 15 alineatul (2) litera (d) din Directiva 2006/123, precum și articolele 49 și 56 TFUE.

- 28 În al treilea rând, Comisia susține că Directiva 2006/123 exclude din domeniul său de aplicare, în conformitate cu articolul 2 literele (a) și (i), „serviciile neeconomice de interes general” și „activitățile care sunt asociate exercitării autorității publice”. Cu toate acestea, Ungaria nu ar fi negat că serviciul în cauză constituie o activitate economică și nici nu ar fi considerat că acest serviciu este asociat exercitării autorității publice.
- 29 În al patrulea rând, Comisia arată, prin referire la jurisprudența Curții, că, chiar și în cazul în care serviciul în cauză ar trebui, indiferent de motiv, să fie într-adevăr exclus din domeniul de aplicare al Directivei 2006/123, reglementarea în cauză ar trebui să respecte totuși articolele 49 și 56 TFUE.
- 30 Ungaria susține că nici Directiva 2006/123, nici articolele 49 și 56 TFUE nu sunt aplicabile în speță.
- 31 Astfel, în primul rând, exploatarea sistemului național de plată mobilă în cauză ar constitui un SIEG. Ungaria precizează, în această privință, că, în temeiul articolului 106 alineatul (2) TFUE, al articolului 1 din Protocolul (nr. 26) privind serviciile de interes general, precum și al articolului 1 alineatul (3) din Directiva 2006/123, definirea activităților care sunt considerate ca fiind SIEG este de competența statelor membre. Ungaria amintește, pe de altă parte, făcând trimitere la anumite comunicări ale Comisiei în domeniul ajutoarelor de stat, că existența unui SIEG presupune existența a trei condiții, și anume faptul că serviciul are caracteristici specifice în comparație cu alte activități economice care îi permit să fie considerat un SIEG, serviciul este accesibil tuturor și mecanismele pieței singure nu asigură furnizarea satisfăcătoare a acestui serviciu.
- 32 Mai întâi, Comisia nu ar contesta faptul că a doua dintre aceste condiții este îndeplinită.
- 33 În continuare, în ceea ce privește prima dintre acestea, Ungaria indică faptul că serviciul de plată mobilă în cauză este legat de utilizarea serviciilor publice, statul având responsabilitatea de a garanta că utilizatorii pot avea acces la aceste servicii în mod uniform, confortabil, imediat și la prețuri accesibile, indiferent de locul utilizării. Astfel, Ungaria ar fi creat un sistem național de plată mobilă pentru motive de interes general, iar nu pentru considerații economice.
- 34 Ungaria susține totodată că plata mobilă a taxelor de parcare nu poate fi considerată un serviciu de „confort”, astfel cum ar susține Comisia. Aceasta ar constitui, dimpotrivă, singura soluție care ia în considerare interesele utilizatorilor, în măsura în care acest mijloc de plată ar permite calcularea cuantumului redevenței corespunzător duratei efective de parcare. În orice caz, ar rezulta din Hotărârea din 12 februarie 2008, BUPA și alții/Comisia (T-289/03, EU:T:2008:29, punctul 188), că prestațiile „de lux” pot fi calificate drept SIEG.
- 35 În sfârșit, în ceea ce privește a treia dintre condițiile menționate, Ungaria susține că sistemul anterior nu permitea funcționarea satisfăcătoare a pieței pentru consumatori și pentru revânzători nici în privința condițiilor de piață, nici a acoperirii geografice. Astfel, acest stat membru arată printre altele că, înainte de punerea în aplicare a sistemului național de plată mobilă în cauză, 23 de operatori de parcare nu propuneau plata mobilă, astfel încât este inexactă afirmația Comisiei potrivit căreia cel mai mare operator de pe piață, EME Zrt., ar fi fost prezent în cursul anului 2012 în 90 % din spațiile de parcare publice.
- 36 Sistemul național de plată mobilă ar fi destinat remedierii deficiențelor din funcționarea anterioară a pieței. Obiectivul acestuia ar fi, pe de o parte, asigurarea acoperirii întregului teritoriu național și, pe de altă parte, gestionarea platformei tehnice de către statul maghiar, în modul cel mai eficient din punctul de vedere al costurilor și cât mai uniform posibil. Buna funcționare a unui sistem uniform și interoperabil ar necesita instituirea unei platforme unice a cărei creare ar fi posibilă numai în mod centralizat, operatorii neputând pune în aplicare o astfel de platformă și neavând un interes în acest sens.

- 37 În al doilea rând, în ceea ce privește aplicabilitatea Directivei 2006/123 în cazul unui SIEG, Ungaria arată că această directivă se limitează să prevadă că nu obligă statele membre să liberalizeze SIEG. Aceasta nu ar prevedea că nu obligă statele membre să liberalizeze SIEG „existente”. Argumentele Comisiei invocate cu privire la acest aspect ar goli de conținut dreptul statelor membre de a crea SIEG.
- 38 Ungaria își menține, în consecință, poziția potrivit căreia, conform articolului 1 alineatul (2) din această directivă, serviciile în discuție în prezenta cauză nu intră în domeniul de aplicare al acesteia. Un alt motiv pentru care directiva menționată nu ar fi aplicabilă ar fi întemeiat pe faptul că, potrivit articolului 1 alineatul (3) din aceasta, ea nu ar avea ca obiect eliminarea monopolurilor de servicii.
- 39 În orice caz, chiar dacă Directiva 2006/123 ar fi aplicabilă, în măsura în care sistemul național de plată mobilă în cauză ar reprezenta un SIEG, ar trebui, în conformitate cu articolul 15 alineatul (4) din această directivă, să nu se ia în considerare articolul 15 alineatul (2) litera (d) din aceasta, invocat de Comisie, deoarece aplicarea sa ar împiedica îndeplinirea misiunii care i-a fost încredințată acestui sistem național.

2. Aprecierea Curții

- 40 În măsura în care acțiunea Comisiei se întemeiază, cu titlu principal, pe încălcarea dispozițiilor Directivei 2006/123 cu privire la libertatea de stabilire și la libera prestare a serviciilor, este necesar să se răspundă, într-o primă etapă, la argumentul Ungariei potrivit căruia această directivă nu ar fi aplicabilă în speță, în conformitate cu articolul 1 alineatele (2) și (3) din directiva menționată, pentru a aprecia, într-o a doua etapă, dacă articolele 15 și 16 din aceasta sunt aplicabile serviciului de plată mobilă în cauză.

a) Cu privire la aplicabilitatea Directivei 2006/123

- 41 Potrivit articolului 1 alineatul (2) din Directiva 2006/123, aceasta din urmă nu are ca obiect liberalizarea SIEG, rezervate organismelor publice sau private, și nici privatizarea organismelor publice furnizoare de servicii. Rezultă de asemenea din articolul 1 alineatul (3) din directiva menționată că aceasta nu are ca obiect eliminarea monopolurilor care prestează servicii și nici ajutoarele acordate de statele membre în baza normelor Uniunii în materie de concurență.
- 42 În această privință, considerentul (8) al Directivei 2006/123 precizează că dispozițiile acestei directive ar trebui aplicate doar în măsura în care activitățile respective sunt deschise concurenței, astfel încât acestea nu obligă statele membre să liberalizeze SIEG sau să privatizeze organismele publice care furnizează astfel de servicii, și nici să desființeze monopolurile existente pentru alte activități sau anumite servicii de distribuție.
- 43 În consecință, astfel cum susține Comisia, articolul 1 alineatele (2) și (3) din Directiva 2006/123 nu urmărește să excludă din domeniul de aplicare al acestei directive SIEG, rezervate entităților publice sau private, sau monopolurile care, spre deosebire de cele stabilite prin Legea nr. CC și prin Decretul guvernamental nr. 356/2012, existau la data la care directiva menționată a intrat în vigoare.
- 44 În plus, deși este adevărat că articolul 2 alineatul (2) literele (a) și (i) din aceeași directivă exclude din domeniul său de aplicare serviciile neeconomice de interes general și activitățile care sunt asociate exercitării autorității publice, este cert că serviciul în cauză nu se încadrează în niciuna dintre aceste categorii.
- 45 Prin urmare, este necesar să se înlăture argumentele invocate de Ungaria, întemeiate pe faptul că Legea nr. CC și Decretul guvernamental nr. 356/2012 nu ar intra, în temeiul articolului 1 alineatele (2) și (3) din Directiva 2006/123, în domeniul de aplicare al acesteia din urmă.

b) Cu privire la aplicarea articolelor 15 și 16 din Directiva 2006/123

- 46 În măsura în care Comisia solicită Curții să constate că sistemul național de plată mobilă reglementat de Legea nr. CC și de Decretul guvernamental nr. 356/2012 este contrar articolului 15 alineatul (2) litera (d) și articolului 16 alineatul (1) din Directiva 2006/123, este necesar să se stabilească dacă, astfel cum susține Ungaria, serviciul de plată mobilă în cauză poate fi calificat drept SIEG.
- 47 Astfel, după cum a arătat avocatul general la punctul 56 din concluzii, Directiva 2006/123 conține dispoziții specifice în ceea ce privește aplicarea acestor dispoziții în cazul unor SIEG, și anume, pe de o parte, articolul 15 alineatul (4) și, pe de altă parte, articolul 17 din aceasta.
- 48 În temeiul articolului 1 din Protocolul (nr. 26) privind serviciile de interes general, statele membre dispun de o largă putere discreționară în ceea ce privește furnizarea, punerea în funcțiune și organizarea SIEG într-un mod care să răspundă cât mai bine nevoilor utilizatorilor.
- 49 Astfel, statele membre au dreptul, cu respectarea dreptului Uniunii, să definească întinderea și organizarea propriilor SIEG ținând cont în special de obiective proprii politicii lor naționale. În această privință, statele membre dispun de o putere largă de apreciere, care nu poate fi repusă în discuție de Comisie decât în cazul unei erori vădite (Hotărârea din 20 decembrie 2017, Comunitad Autónoma del País Vasco și alții/Comisia, C-66/16 P-C-69/16 P, EU:C:2017:999, punctele 69 și 70).
- 50 În special, în cadrul Directivei 2006/123, această putere de apreciere a fost reafirmată de legiuitorul Uniunii la articolul 1 alineatul (3) al doilea paragraf din această directivă, care prevede că directiva nu aduce atingere posibilității statelor membre de a defini, în conformitate cu dreptul Uniunii, ceea ce acestea consideră a fi SIEG, felul în care ar trebui să fie organizate și finanțate aceste servicii, în conformitate cu normele referitoare la ajutoarele de stat sau obligațiile specifice pe care trebuie să le îndeplinească acestea.
- 51 Potrivit jurisprudenței Curții, un serviciu este de interes economic general în cazul în care acest interes prezintă caracteristici speciale în comparație cu interesul economic general al altor activități economice (a se vedea în acest sens Hotărârea din 10 decembrie 1991, Mercis convenzionali porto di Genova, C-179/90, EU:C:1991:464, punctul 27, Hotărârea din 18 iunie 1998, Corsica Ferries Franța, C-266/96, EU:C:1998:306, punctul 45, Hotărârea din 23 mai 2000, Sydhavnens Sten & Grus, C-209/98, EU:C:2000:279, punctul 75, precum și Hotărârea din 3 martie 2011, AG2R Prévoyance, C-437/09, EU:C:2011:112, punctele 71 și 72).
- 52 În plus, considerentul (70) al Directivei 2006/123 precizează că, pentru a putea fi calificat drept SIEG, serviciul trebuie să fie prestat în cadrul aplicării unei misiuni speciale în interes public încredințate prestatorului de statul membru în cauză.
- 53 În această privință, Comisia arată că Ungaria a comis o eroare vădită de apreciere calificând serviciul de plată mobilă în cauză drept SIEG. Cu toate acestea, trebuie să se constate că elementele de probă pe care se bazează această instituție nu sunt suficiente pentru a lipsi de caracter plauzibil această calificare.
- 54 Este necesar să se arate că, în esență, Comisia susține că, înainte de crearea unui monopol național al serviciilor de plată mobilă, aceste servicii erau deja oferite de operatori activi pe piață. Ea consideră că această piață funcționa într-un mod satisfăcător, recunoscând în același timp existența anumitor probleme legate în special de lipsa unei platforme uniforme standardizate și de lipsa de interoperabilitate.
- 55 Or, simplul fapt că un serviciu calificat drept SIEG de către un stat membru este furnizat de operatorii deja prezenți pe piață în cauză nu este suficient pentru a demonstra că această calificare este afectată de o eroare vădită de apreciere.

- 56 Astfel, după cum subliniază chiar Comisia, făcând trimitere la punctul 48 din Comunicarea Comisiei privind aplicarea normelor Uniunii Europene în materie de ajutor de stat în cazul compensației acordate pentru prestarea de servicii de interes economic general (JO 2012, C 8, p. 4), faptul că un serviciu este furnizat deja pe piață, dar în condiții nesatisfăcătoare și incompatibile cu interesul general, astfel cum este definit de statul membru în cauză, este de natură să justifice calificarea drept SIEG.
- 57 Această situație se regăsește în special atunci când statul membru consideră, în cadrul marjei de apreciere de care dispune, că piața nu permite îndeplinirea obiectivelor de continuitate și de acces la serviciul pe care le-a definit.
- 58 Or, în speță, Ungaria susține că sistemul național de plată mobilă în cauză, pe care îl califică drept SIEG, urmărește să remedieze incapacitatea pieței de a asigura acoperirea acestui serviciu pe întreg teritoriul național, în condiții uniforme pentru toți utilizatorii serviciului respectiv. Prin faptul că acoperă întreg teritoriul național, serviciul de plată mobilă tinde să fie accesibil întregii populații maghiare independent de rentabilitatea legată de regiunea pe care o deservește. În plus, acest sistem urmărește să asigure plata mobilă a unor servicii de interes economic general, cum ar fi parcarea publică și transportul public de persoane, și, prin urmare, contribuie la îndeplinirea unui interes economic general.
- 59 În această privință, este necesar să se constate că, în speță, Comisia se limitează să afirme că, contrar susținerilor Ungariei, această piață funcționează într-un mod satisfăcător și că, probabil, ar fi continuat să se dezvolte, fără a furniza totuși elemente de natură să susțină aceste afirmații.
- 60 În aceste condiții, Comisia nu a prezentat niciun element de natură să demonstreze că statul membru amintit a săvârșit o eroare vădită de apreciere prin calificarea unui serviciu de plată mobilă drept SIEG.
- 61 Prin urmare, în scopul aplicării, în speță, a dispozițiilor Directivei 2006/123, este necesar să se considere că, în ceea ce privește, în primul rând, libertatea de stabilire, conformitatea reglementării maghiare în cauză cu Directiva 2006/123 trebuie să fie apreciată ținând seama de articolul 15 alineatul (4) din această directivă.
- 62 În această privință, este necesar, cu toate acestea, să se precizeze că, contrar celor susținute de Ungaria, această dispoziție nu exclude în mod automat SIEG din domeniul de aplicare al articolului 15 din Directiva 2006/123. Astfel, alineatul (4) al acestui articol 15 prevede că alineatele (1), (2) și (3) din acest articol se aplică legislației în domeniul SIEG doar în măsura în care aplicarea acestora nu împiedică îndeplinirea, în drept și în fapt, a misiunii speciale care le-a fost încredințată.
- 63 În ceea ce privește, în al doilea rând, libera prestare a serviciilor, trebuie să se arate că, în conformitate cu articolul 17 punctul 1 din Directiva 2006/123, articolul 16 din această directivă nu se aplică serviciilor de interes economic general care sunt prestate în alt stat membru. Prin urmare, trebuie să se examineze, astfel cum solicită Comisia cu titlu subsidiar, reglementarea maghiară în cauză în raport cu articolul 56 TFUE.

3. Cu privire la motivele invocate

a) Argumentele părților

- 64 Comisia consideră că introducerea și menținerea în vigoare a sistemului național de plată mobilă în cauză, în aplicarea Legii nr. CC și a Decretului guvernamental nr. 356/2012, încalcă articolul 15 alineatul (2) litera (d) din Directiva 2006/123 și articolul 56 TFUE.

- 65 În primul rând, în ceea ce privește efectul restrictiv al Legii nr. CC și al Decretului guvernamental nr. 356/2012, Comisia consideră că exploatarea acestui sistem național de plată mobilă a devenit un monopol de stat, excluzând posibilitatea ca alți furnizori de plată mobilă și de telefonie mobilă să își desfășoare activitatea pe piața în cauză. Introducerea acestui sistem ar împiedica astfel accesul pe piața angro a plății mobile, indiferent de modalitățile de furnizare a serviciului.
- 66 În al doilea rând, Comisia admite că unele dintre elementele invocate de Ungaria în cursul procedurii precontencioase pentru a justifica introducerea respectivului sistem național de plată mobilă, printre care protecția consumatorilor și a destinatarilor de servicii, precum și loialitatea tranzacțiilor comerciale și combaterea fraudei, pot fi considerate motive imperative de interes general. Comisia apreciază, cu toate acestea, că aceste motive nu sunt de natură să justifice restricțiile generate prin Legea nr. CC, deoarece ele nu îndeplinesc cerințele în materie de necesitate și de proporționalitate.
- 67 În al treilea rând, în ceea ce privește necesitatea și proporționalitatea, Comisia susține că intervenția statului maghiar nu era necesară. Astfel, nu este în niciun caz dovedită natura nesatisfăcătoare a funcționării anterioare a pieței, nici în ceea ce privește parcare publică, nici în ceea ce privește punerea la dispoziție a rețelei rutiere pentru circulație. Deși nu neagă că standardizarea prezintă anumite avantaje pentru extinderea serviciilor de plată mobilă, Comisia susține însă că crearea unui monopol de stat nu este unica și nici cea mai bună modalitate de a atinge acest obiectiv.
- 68 În plus, Comisia consideră că intervenția statului maghiar este disproporționată. Astfel, ar exista alte măsuri mai puțin restrictive de natură să rezolve problemele semnalate de autoritățile maghiare în ceea ce privește funcționarea pieței. În acest sens în special, standardizarea și interoperabilitatea ar fi putut fi atinse pe cale legislativă, menținând în același timp structura existentă a pieței. De asemenea, ar fi putut fi instituit un nou organism aparținând statului, fără ca acesta să aibă drepturi exclusive. Ar fi fost posibil, de asemenea, să se instituie un sistem de concesiuni pentru exploatarea platformei sistemului național de plată mobilă în cauză ori să se creeze un monopol numai pentru o perioadă limitată.
- 69 Ungaria susține că, în conformitate cu articolul 106 alineatul (2) TFUE, articolele 49 TFUE și 56 TFUE nu sunt aplicabile. În plus, sistemul de plată mobilă în cauză ar fi un monopol de stat care ar trebui examinat în temeiul articolului 37 TFUE, iar nu pe baza altor dispoziții din Tratatul FUE. În ipoteza în care Curtea ar considera însă că articolele 49 TFUE și 56 TFUE sunt aplicabile, Ungaria susține că aceste dispoziții nu au fost încălcate.
- 70 Astfel, în primul rând, normele privind sistemul național de plată mobilă nu ar fi discriminatorii, deoarece Legea nr. CC și Decretul guvernamental nr. 356/2012 ar conține norme uniforme pentru toți furnizorii care se găsesc în situații comparabile. Ungaria precizează, în această privință, că nu este posibil să se vorbească despre existența discriminării decât dacă întreprinderile sunt supuse unor reglementări diferite în funcție de locurile lor de origine sau de stabilire ori în funcție de originea lor națională sau străină.
- 71 În al doilea rând, motivele invocate de Ungaria ca obiectiv și ca justificare a sistemului național de plată mobilă în cauză, precum protecția consumatorilor și loialitatea tranzacțiilor comerciale sau combaterea fraudei, ar fi fost recunoscute în jurisprudența Curții ca motive imperative de interes general.
- 72 În al treilea rând, punerea în aplicare și menținerea acestui sistem național de plată mobilă ar fi fost necesare și ar fi conforme cu principiul proporționalității.
- 73 Mai întâi, Ungaria arată că, anterior datei de 1 iulie 2014, piața în discuție nu funcționa în mod satisfăcător. Nu ar fi fost acoperit întreg teritoriul național și nu ar fi existat nici interoperabilitate, nici exploatare sub forma unei platforme. Piața ar fi fost astfel constituită din sisteme fragmentate și închise.

- 74 În continuare, potrivit Ungariei, aplicarea acestui sistem național de plată mobilă este de natură să stimuleze concurența și să permită furnizarea unei prestări de servicii satisfăcătoare.
- 75 În sfârșit, Ungaria respinge argumentul Comisiei potrivit căruia sistemele fragmentate care existau anterior s-ar fi putut integra prin acțiunea obligațiilor impuse prin reglementare, a cooperării și a concurenței pe piață, atrăgând atenția că această ipoteză nu este susținută de niciun exemplu la nivel internațional. În orice caz, acest stat membru subliniază că, întrucât serviciul în cauză ține de colectivitățile locale, ar fi trebuit să se recurgă la procedurile de atribuire a contractelor de achiziții publice. Acest lucru ar fi avut ca efect, pe de o parte, punerea în aplicare a sistemului de plată mobilă pentru parcare numai în locurile în care furnizorul putea spera să obțină venituri semnificative, astfel încât acoperirea întregului teritoriu național nu ar fi putut fi asigurată, și, pe de altă parte, că contractele de achiziții ar fi putut fi atribuite de diferitele colectivități locale unor furnizori diferiți, ceea ce ar fi generat o lipsă totală de interoperabilitate.

b) Aprecierea Curții

1) Cu privire la primul motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 15 alineatul (2) litera (d) din Directiva 2006/123

- 76 Trebuie amintit că statele membre sunt obligate în temeiul articolului 15 alineatul (1) prima teză din Directiva 2006/123 să examineze dacă sistemul lor juridic prevede una sau mai multe dintre cerințele vizate la articolul 15 alineatul (2) din această directivă și, în cazul unui răspuns afirmativ, să se asigure că acestea sunt compatibile cu condițiile de nediscriminare, de necesitate și de proporționalitate prevăzute la articolul 15 alineatul (3) din directiva menționată. Potrivit articolului 15 alineatul (1) a doua teză din aceeași directivă, statele membre trebuie să își adapteze actele cu putere de lege și actele administrative în așa fel încât acestea să fie compatibile cu aceste condiții (Hotărârea din 30 ianuarie 2018, X și Visser, C-360/15 și C-31/16, EU:C:2018:44, punctul 129).
- 77 În primul rând, noțiunea „cerință”, care figurează la articolul 15 alineatul (2) din Directiva 2006/123, trebuie interpretată în conformitate cu articolul 4 punctul 7 din această directivă în sensul că vizează în special „orice obligație, interdicție, condiție sau limită prevăzută în actele cu putere de lege sau actele administrative ale statelor membre” (a se vedea în acest sens Hotărârea din 30 ianuarie 2018, X și Visser, C-360/15 și C-31/16, EU:C:2018:44, punctul 119).
- 78 Printre cerințele care trebuie astfel să fie evaluate figurează, după cum rezultă din articolul 15 alineatul (2) litera (d) din Directiva 2006/123, cele care rezervă accesul la activitatea de servicii în cauză anumitor prestatori în temeiul specificului activității respective și care nu sunt nici referitoare la aspectele reglementate de Directiva 2005/36, nici prevăzute în alte instrumente ale Uniunii.
- 79 În speță, este necesar să se constate că, astfel cum susține Comisia, sistemul național de plată mobilă reglementat de Legea nr. CC și de Decretul guvernamental nr. 356/2012 constituie o cerință, în sensul articolului 15 alineatul (2) litera (d) din Directiva 2006/123. Astfel, este cert că acest sistem rezervă accesul la activitatea de furnizare a serviciilor de plăți mobile societății Nemzeti Mobilfizetési prin instituirea unui monopol în favoarea acestei întreprinderi publice, fără ca acest monopol să constituie o cerință referitoare la aspectele reglementate de Directiva 2005/36 sau o cerință prevăzută în alte instrumente ale Uniunii.
- 80 În ceea ce privește, în al doilea rând, condițiile cumulative enumerate la articolul 15 alineatul (3) din Directiva 2006/123, acestea se referă, în primul rând, la caracterul nediscriminatoriu al cerințelor în cauză, care nu pot fi direct sau indirect discriminatorii în funcție de cetățenie sau de naționalitate ori, în ceea ce privește societățile, în funcție de situarea sediului social, în al doilea rând, la caracterul necesar al acestora, și anume la faptul că ele trebuie să fie justificate printr-un motiv imperativ de interes general, și, în al treilea rând, la proporționalitatea acestora, cerințele respective trebuind să fie

adequate pentru a garanta îndeplinirea obiectivului urmărit și să nu depășească ceea ce este necesar pentru atingerea acestui obiectiv, iar alte măsuri mai puțin restrictive să nu permită atingerea aceluiași rezultat.

- 81 În această privință, este necesar să se arate că, în speță, cerința instituită de Legea nr. CC și de Decretul guvernamental nr. 356/2012 nu este de natură să îndeplinească condiția privind lipsa unor măsuri mai puțin constrângătoare pentru a atinge scopul urmărit.
- 82 Astfel, este necesar să se arate că Ungaria a recunoscut că existau măsuri mai puțin constrângătoare și restrictive în privința libertății de stabilire decât cele care decurg din Legea nr. CC și din Decretul guvernamental nr. 356/2012, care permiteau atingerea obiectivelor invocate de guvernul maghiar, cum ar fi, de exemplu, un sistem de concesiuni bazat pe o procedură deschisă concurenței în locul monopolului încredințat Nemzeti Mobilfizetési Zrt.
- 83 Întrucât condițiile prevăzute la articolul 15 alineatul (3) din Directiva 2006/123 sunt cumulative, această constatare este suficientă pentru a dovedi nerespectarea acestei dispoziții (a se vedea în acest sens Hotărârea din 23 februarie 2016, Comisia/Ungaria, C-179/14, EU:C:2016:108, punctele 69 și 90).
- 84 În al treilea rând, este necesar să se arate că, în temeiul alineatului (4) al articolului 15 din Directiva 2006/123, alineatele (1), (2) și (3) ale acestui articol se aplică legislației în domeniul SIEG doar în măsura în care aplicarea acestor alineate nu împiedică îndeplinirea, în drept sau în fapt, a misiunii speciale care le-a fost încredințată.
- 85 În acest context, este necesar să se interpreteze articolul 15 în sensul că nu se opune unei reglementări naționale care impune o condiție, în sensul alineatului (2) litera (d) al acestuia, în măsura în care respectiva cerință este necesară pentru exercitarea, în condiții viabile din punct de vedere economic, a misiunilor specifice de serviciu public în cauză (a se vedea în acest sens Hotărârea din 3 martie 2011, AG2R Prévoyance, C-437/09, EU:C:2011:112, punctul 76, și Hotărârea din 8 martie 2017, Viasat Broadcasting UK/Comisia, C-660/15 P, EU:C:2017:178, punctul 29).
- 86 Or, în această privință, deși guvernul maghiar se prevalează de faptul că serviciul național de plată mobilă reglementat de Legea nr. CC și de Decretul guvernamental nr. 356/2012 constituie un SIEG, acest guvern nu a precizat motivele pentru care considera că îndeplinirea misiunii speciale pe care o are acest serviciu necesita crearea unui monopol prin care se conferă drepturi exclusive societății Nemzeti Mobilfizetési, deși a admis că există măsuri mai puțin restrictive decât instituirea acestui monopol, de natură să permită îndeplinirea acestei misiuni, făcând astfel imposibil un control, fie și marginal, de către Curte.
- 87 Având în vedere cele de mai sus, trebuie admis motivul întemeiat pe încălcarea articolului 15 alineatul (2) litera (d) din Directiva 2006/123. În consecință, nu este necesar să se examineze motivul întemeiat pe încălcarea articolului 49 TFUE.

2) Cu privire la motivul întemeiat pe încălcarea articolului 56 TFUE

- 88 În primul rând, rezultă dintr-o jurisprudență constantă că o reglementare națională precum Legea nr. CC și Decretul guvernamental nr. 356/2012, care supune exercitarea unei activități economice unui regim de exclusivitate în favoarea unui singur operator public sau privat, constituie o restricție privind libera prestare a serviciilor (a se vedea în acest sens Hotărârea din 23 februarie 2016, Comisia/Ungaria, C-179/14, EU:C:2016:108, punctul 164 și jurisprudența citată).

- 89 Această restricție poate fi justificată numai în cazul în care răspunde unor motive imperative de interes general, este de natură să asigure realizarea obiectivului de interes general pe care îl urmărește și nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestuia (a se vedea în acest sens Hotărârea din 23 februarie 2016, Comisia/Ungaria, C-179/14, EU:C:2016:108, punctul 166 și jurisprudența citată).
- 90 În această privință, fără a fi necesară pronunțarea cu privire la motivele invocate de guvernul maghiar pentru a justifica restricția privind libera prestare a serviciilor care rezultă din acordarea unui monopol în favoarea Nemzeti Mobilfizetési Zrt., trebuie să se constate că, pentru motivele expuse la punctul 82 din prezenta hotărâre, măsura în cauză apare, în orice caz, disproporționată, întrucât este cert că existau măsuri mai puțin constrângătoare și restrictive privind libera prestare a serviciilor decât cele care decurgeau din Legea nr. CC și din Decretul guvernamental nr. 356/2012 și care permiteau atingerea obiectivelor urmărite.
- 91 În ceea ce privește argumentul Ungariei potrivit căruia, în temeiul articolului 106 alineatul (2) TFUE, introducerea sistemului de plată mobilă în cauză nu ar intra sub incidența articolului 56 TFUE pentru motivul că acest sistem ar reprezenta un SIEG, trebuie amintit că, potrivit articolului 106 alineatul (2) TFUE, întreprinderile însărcinate cu gestionarea SIEG sunt supuse normelor din tratat, în special regulilor de concurență, în măsura în care aplicarea acestor norme nu împiedică, în drept sau în fapt, îndeplinirea misiunii speciale care le-a fost încredințată.
- 92 În această privință, conform jurisprudenței Curții, statului membru care invocă articolul 106 alineatul (2) TFUE îi revine obligația să demonstreze că sunt îndeplinite toate condițiile de aplicare a acestei dispoziții (Hotărârea din 29 aprilie 2010, Comisia/Germania, C-160/08, EU:C:2010:230, punctul 126 și jurisprudența citată).
- 93 Or, astfel cum s-a arătat la punctul 86 din prezenta hotărâre, guvernul maghiar nu a indicat motivele pentru care considera că îndeplinirea misiunii speciale pe care o are serviciul în cauză necesita crearea unui monopol prin care se conferă drepturi exclusive societății Nemzeti Mobilfizetési, în condițiile în care a admis că existau măsuri mai puțin restrictive decât instituirea acestui monopol, de natură să permită îndeplinirea acestei misiuni.
- 94 Rezultă că argumentele Ungariei întemeiate pe articolul 106 alineatul (2) TFUE trebuie să fie respinse.
- 95 În al doilea rând, în ceea ce privește argumentul Ungariei întemeiat pe aplicabilitatea în speță a articolului 37 TFUE, este suficient să se amintească faptul că acest articol privește schimburile comerciale de mărfuri și, prin urmare, nu poate viza un monopol de prestări de servicii care nu are incidență asupra schimburilor de mărfuri între statele membre (a se vedea în acest sens Hotărârea din 30 aprilie 1974, Sacchi, 155/73, EU:C:1974:40, punctul 10, și Hotărârea din 4 mai 1988, Bodson, 30/87, EU:C:1988:225, punctul 10).
- 96 Rezultă din considerațiile care precedă că este necesar să se admită motivul întemeiat pe încălcarea articolului 56 TFUE.
- 97 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, trebuie să se constate că, prin introducerea și prin menținerea în vigoare a sistemului național de plată mobilă reglementat de Legea nr. CC și de Decretul guvernamental nr. 356/2012, Ungaria nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 15 alineatul (2) litera (d) din Directiva 2006/123 și al articolului 56 TFUE.
- 98 Acțiunea trebuie să fie respinsă cu privire la restul motivelor.

IV. Cu privire la cheltuielile de judecată

- ⁹⁹ În temeiul articolului 138 alineatul (3) din Regulamentul de procedură, în cazul în care părțile cad, fiecare, în pretenții cu privire la unul sau mai multe capete de cerere, fiecare parte suportă propriile cheltuieli de judecată. Întrucât Comisia și Ungaria au căzut, fiecare, în pretenții cu privire la unul sau mai multe capete de cerere, se impune să se dispună că acestea suportă propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a patra) declară și hotărăște:

- 1) Prin introducerea și prin menținerea în vigoare a sistemului național de plată mobilă reglementat de nemzeti mobil fizetési rendszerről szóló 2011. évi CC. törvény (Legea nr. CC din 2011 privind sistemul național de plată mobilă) și de 356/2012. (XII. 13.) Korm. rendelet a nemzeti mobil fizetési rendszerről szóló törvény végrehajtásáról (Decretul guvernamental nr. 356/2012 de punere în aplicare a Legii privind sistemul național de plată mobilă), Ungaria nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 15 alineatul (2) litera (d) din Directiva 2006/123/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 decembrie 2006 privind serviciile în cadrul pieței interne, și al articolului 56 TFUE.
- 2) Respinge în rest acțiunea.
- 3) Comisia Europeană și Ungaria suportă propriile cheltuieli de judecată.

Semnături